

**MANDEN HAR TO BEN AT STÅ PÅ:
ARBEJDE OG FAMILIE.
HVIS DET ENE BEN RYGER, VÆLTER MANDEN.
HVIS BEGGE BEN BLIVER SPARKET VÆK UNDER HAM ...
HVAD SKER DER SÅ?**

MANDEFALD

**ANNICA CAROLINE CARLSEN FORTÆLLER
HISTORIEN OM HENRIK, DER TROEDE, HAN
KENDTE SIN KÆRESTE. DE BOEDE SAMMEN OG ELSKEDE
HINANDEN. HUN VILLE ALDRIG VÆRE HAM UTRO.
DET VAR HELT UTÆNKELIGT.**

FOTO
MIKKEL JUL HVILSHØJ

DET HELE BEGYNDE, da de flyttede ind i den nye lejlighed. Henrik og Jette er glade. De glæder sig til at tage hul på et nyt og spændende kapitel i deres liv sammen med deres tre børn i den 150 m² store lejlighed i København. Det var den stærke mand, Jette faldt for, da de mødte hinanden for 13 år siden. Han er to meter høj, har mørkt hår, og så skriver han digte. Han er robust og

intelligent. De kunne snakke sammen i timer, der føltes som minutter. De mødte hinanden på jobbet, hvor de begge var ansat i socialforvaltningen. Henrik kunne ikke stå for Jette og hendes styrke og livsglæde, der lå gemt i den fine, nærmest skrøbelige figur. Hun smilede altid, og så var hun forbandet dygtig til sit job.

Nu var de blevet en familie på fem. Jette har datteren Rikke og sønnen Magnus fra et tidligere forhold. Sammen har de sønnen Aksel. Henrik befinder sig godt i rollen som familiefar, og han elsker Jettes børn lige så højt som Aksel. Det eneste, der går ham på, er, at Jettes far var nødt til at låne dem penge til lejligheden. Det hele var temmelig besværligt. Henrik og Jette havde lagt lige mange penge i den gamle andel, men Jettes far ville kun låne dem pengene til den nye lejlighed, hvis Henrik gik med til at overdrage sin andel til Jette og lade den nye lejlighed stå i hendes navn. Det er ren proforma, og netop af den grund undrer det Henrik, når Jette omtaler lejligheden som 'min'. For det er jo deres lejlighed. Men han slår tankerne hen.

Så længe der er mad på bordet, og børnene tri-ves, er alt godt. De vil jo hinanden det bedste.

NÅR AKSEL SIGER, at han har lavet sine lektier, er det en god idé at tjekke, om det nu også passer. "Jamen far, jeg har altså lavet dem," forsøger Aksel igen, da Henrik spørger, om han må se resultatet. Henrik rejser sig fra sofaen og går hen mod sin søns værelse. Idet han åbner døren, skubber Jette sig væk fra computeren med et sæt. Kontorstolen, hun sad i, ruller et par meter hen ad gulvet. Hun kigger flygtigt på Henrik. Hendes øjne er røde ligesom det lille hjerte i venstre hjørne af skærmen. "Nå, du sidder rigtig på dating," ryger det ud af Henrik. Mere tænker han ikke over det. Han skal jo finde Aksels skoletaske.

Han prøver at tænke rationelt. Han har altid haft tillid til Jette. Han kender hende. Han ved også, at ekskæresten var hende utro. Det ødelagde deres forhold. Han ved, at det sidder dybt i hende. Kort efter Henrik mødte Jette, sagde hun det til ham, som det var: "Hvis du nogensinde er mig utro, har vi to ikke noget forhold længere." Nej, Jette ville aldrig bryde den tillid, de har til hinanden.

Henrik prøver at lægge det fra sig, men han kan ikke undgå at bemærke, at Jette er begyndt at opføre sig underligt. Hun sidder mere og mere inde på Rikkens værelse. En dag kommer Rikke ind til Henrik med en tom vinkarton, hun har fundet under sin seng. "Det her må være mors," siger hun til Henrik. Men Jette benægter over for Henrik og siger, at det sikkert bare er Rikkens. I Henriks hoved giver det ingen mening. Jette drikker jo ikke, og hvorfor skulle Rikke komme og vise sin egen tomme vinkarton? Jette er sikkert bare stresset pga. arbejdet. Han prøver at slå det hen. Hun har virket stresset længe. Henrik går ind til sig selv,

sætter en jazzplade på og prøver at skrive videre på sine digte. Men der kommer ikke noget. Cursoren står stille og blinker i ét væk. Til sidst ser han den ikke længere.

JETTE ER BEGYNDT at tale med overboerne. En af dem er vist alkoholiker. Jette har aldrig haft noget at gøre med dem i opgangen, så det undrer Henrik, at hun pludselig taler med overboerne et par gange om ugen. Til daglig arbejder Jette med socialt udsatte, så måske snakker hun bare med ham alkoholikeren og prøver at hjælpe. Det vil han helst tro. Men der er kun gået en uges tid, siden Henrik så det røde hjerte på skærmen, og den seneste tid er Jettes opførsel blevet endnu mere besynderlig. Der er links til dating.dk på alle fem computere i lejligheden på nær en, Henriks.

Jette opholder sig stadig meget inde på Rikkens værelse, når Rikke ikke er hjemme. Henrik aner ikke, hvad hun laver derinde, for hun er nærmest holdt op med at tale med ham. Den seneste uges tid har de kun talt sammen, når det var nødvendigt. Og kun om praktiske gøremål. Hvad skal børnene have i julegave, hvad skal der købes ind, og hvem laver maden. Det meste af kommunikationen foregår over telefonen. Men Jette er et voksent menneske, og hvad hun laver, må være hendes sag, tænker Henrik og prøver at give hende rum. Det er ikke svært i den store lejlighed.

Henrik kan ikke lade være med at lægge mærke til, at Jette hele tiden sms'er. Det plejer hun ikke at gøre. Før i tiden lå mobiltelefonen tit og flød rundt omkring i lejligheden. Nu har hun den altid på sig. Aksel forstår heller ikke, hvorfor hans mor hele tiden er så optaget af den mobiltelefon. En dag tager han telefonen fra hende og løber ind til sin far med den. "Her, far!" Jette er lige i hælene på ham. Da Henrik tager telefonen, kammer det over for Jette. Hun river og flår i ham for at få fat i telefonen. "Nu må du fortælle mig, hvad fanden der foregår, Jette. Hvad er det, du laver?" Men Jette laver ikke noget. Han prøver igen. "Jeg har det, som om det er mig, der er noget galt med. Er der noget, du vil fortælle mig?" Men Jette har intet at fortælle.

TVIVLEN HAR TAGET over hos Henrik. Han leder efter svar. Inde på dating.dk indtaster han de søgekriterier, der passer på Jette. Først hendes alder, så højde, vægt og boligområde. Hvis hun virkelig har en profil, burde det være nemt at finde hende, for Jette er lige så høj, som hun er slank – nærmest tynd. Søgningen giver kun få resultater. Henrik læser alle profilteksterne igennem. Så sker der noget. Langsomt begynder alt at smuldre. Den 1. april 2004 er der oprettet en profil. Kvinden har Jettes højde og vægt. Hun er enlig mor til tre hjemmeboende børn. Hun søger en humoristisk mand, som kan lide at rejse. Kvindens børn er præcis lige så gamle som Rikke, Magnus og Aksel. Måske er det bare et

tilfælde. Desuden er der jo heller ikke noget bilde på profilen, der er oprettet for knap tre år siden. Henrik går i gang med at lege detektiv. Han har brug for beviser, inden han kan konfrontere sin kæreste.

"JEG TAGER UD til Karin og spiller backgammon," meddeler Jette. Han kan høre på hendes snøvl, at hun allerede er halvfuld. Det ser næsten ud, som om hun er ved at flytte hjemmefra, som hun står der med spillet, der ligner en lille kuffert. På mange måder er Jette også flyttet hjemmefra. Flere gange om måneden overnatter hun ude. Når hun er hjemme, er hun nærmest usynlig. "Jeg kommer først hjem i morgen," siger Jette. "Det er fint, vi ses," siger han bare. Henrik ved godt, hvor hun skal hen. Jette har taget cyklen. Der er 5 km derud, så Henrik venter en times tid, så han er sikker på, at hun er nået frem. Han går ind og pakker håndklæde og badebukser og ringer efter en taxa. Han fortæller børnene, at han tager en tur i svømmehallen. Da Henrik sidder i taxaen, begynder hjertet at slå hurtigere. Adrenalinen pumper rundt i kroppen. Den velkendte tvivl breder

sig. Hvad hvis han tager fejl? Er det bare ham, der er paranoid? Situationen er absurd. Han er ikke sikker på noget. Taxaen når frem til adressen i Emdrup. Vejret er klart, da han stiger ud. Han får øje på Jettes brune cykel. Men det er stadig ikke bevis nok. Han er nødt til at vide, om det nu også er hende inde i lejligheden. Han er nødt til at se hende. Til Henriks held ligger lejligheden i stuen. Han går lidt rundt. Rastløs. Sætter sig ned på en stor kampesten, hvor der er frit udsyn til lejligheden. Der er flere mennesker derinde. De har åbenbart gæster. Mens Henrik sidder på kampestenen i mørket, falder de sidste brikker i det store puslespil på plads. Han kommer til at tænke på en dag, hvor Jette i et øjebliks svaghed og fuldskab kom til at nævne navnet på det spøgelse, som Henrik jager. Hun kom også til at fortælle, at han er psykolog og lykkeligt gift. Henrik kom hurtigt i tanke om, at en af Magnus' klassekammerater har en far, der er psykolog. En dag talte Henrik med en af de andre forældre efter et møde på skolen og nævnte psykologens navn. Forælderen kiggede undrende på ham, da Henrik sagde ordene 'lykkelig gift'. "Han er da lige blevet skilt," sagde forælderen. Hjemme på køleskabet hæn-

ger Magnus' klasseliste med adresser og telefonnumre. Her var alle de oplysninger, Henrik havde brug for, og det tog ham ikke lang tid at finde adressen i Emdrup.

Han strækker sig for at se, hvad der foregår inde i lejligheden. Han kan ikke se Jette. Halsen snører sig sammen. Hjertet hamrer, håndfladerne er svedige. Klumpen i halsen vokser, mens han kæmper imod. Til sidst giver han op, begraver hænderne i ansigtet. Overkroppen ryster voldsomt, og han forsøger at dæmpe sin hulken. Så går det over. Han tager en dyb indånding. Om lidt finder han ud af, om det er ham, der er fuldkommen paranoid og uudholdelig, eller om det i virkeligheden er Jette, der har noget at skjule. Han taster nummeret ind på telefonen. "Ja, hallo, du taler med Henrik, kan jeg få lov at tale med Jette?" Manden i den anden ende af røret siger, han ikke ved, hvad Henrik taler om. Han kender ingen Jette. "Jamen, hendes cykel står ellers lige ude foran vinduet til din lejlighed." "Det kender jeg ikke noget til," svarer stemmen. "Jamen, det må du undskyldte. Så løber jeg igen." Henrik stirrer stift op mod stuevinduet. Ingen aktivitet. Ingen mennesker. Pludselig ser han Jette rejse sig op

med en gazelles hastighed. Hun løber ud af stuen og ind i et andet rum. Med ét er der totalt kaos i lejligheden. Synet er så absurd, at Henrik ikke kan lade være med at grine. Det hele er simpelthen for tragikomisk. Så tager vreden og sorgen over.

UGERNE GÅR. Deres forhold er blevet ét stort absurd teater, hvor intet giver mening. Der er ikke noget at redde, og Henrik har for længst opgivet Jette. Da hun kom hjem morgenen efter Henriks afsløring, lignede hun en, der ikke havde sovet hele natten. Han kunne se, at hun var både pinligt berørt og bange. Alligevel tog hun af sted igen samme eftermiddag. Henrik sagde ikke noget.

Nu handler det om lejligheden. De seneste par måneder er gået med at bygge en sag, så Henrik kan få sin andel af pengene fra den nye lejlighed. Han ved præcis, hvad Jette er ude efter. Hun vil have ham ud af hans egen lejlighed, og Henrik står dårligt, fordi det er Jettes navn, der står på købskontrakten. Det er et helvede at bo derhjemme. Jette er stort set aldrig hjemme. Hun ved, at Henrik ved, hvad hun laver. Men det er ikke noget, de taler om.

Aksel har svært ved at forstå, hvad der foregår. Han ved ikke, hvad hans mor har gjort. Henrik og Jette er blevet enige om, at det er bedst, hvis han er lykkeligt uvidende. Men Aksel er ikke noget barn længere, han er

næsten 13 år, og han har for længst opfanget, hvad der er foregået. En dag, da Jette er på vej ud ad døren, holder Aksel fast i hendes frakke og trækker hende over imod sin far. ”Far, mor har noget, hun skal sige til dig.” ”Hvad er det?” spørger Henrik. Han ved, at han aldrig vil få et ærligt svar. Han ved alt om Jettes utroskab, men hun benægter stadig. Hun har levet på en løgn så længe, at Henrik tvivler på, om hun overhovedet selv opfatter det som løgn. ”Du skal sige til far, hvor du skal hen.” ”Ja, hvad skal du egentlig?” spørger Henrik for at presse hende. ”Jamen, jeg skal jo ud til min veninde og sove.” Lige meget hvordan Aksel spørger, får han altid det samme svar.

Henrik har taget kontakt til Ole, der arbejder som frivillig jurist på Mandecentret på Christianshavn. Ole hjælper med at holde styr på alle de dokumenter, der skal til, for at Henrik kan få sine penge fra lejligheden. Henrik ønsker sig langt væk fra Jette, men Ole har sagt, at han er dårligt stillet, hvis han først flytter, og Jette pludselig trækker ham i retten.

EN MANDAG I april er Henrik på vej i svømmehallen. Han har døjet med smerter i knæet noget tid nu, og det hjælper at svømme. På vej ned ad trappen støder han ind i Jettes bror, der er kørt hele vejen fra Fyn til København. Henrik er ikke overrasket over at se ham. Han er ejendomsmægler og tit på Sjælland i forbindelse med sit arbejde. ”Du, jeg skal lige tale med dig,” siger han. Henrik kan høre, at han

lader, som om alt er i orden. Han forsøger at stikke Henrik en konvolut, men Henrik har travlt med at komme i svømmehallen og skyn-der sig videre uden at tage imod den. ”Jeg er tilbage lidt senere, vi kan tale sammen der,” svarer han broderen og tager af sted. Da Henrik kommer hjem, er situationen nærmest surrealistisk. Henrik befinder sig i samme stue som Jette og hendes bror. De står og diskuterer, hvilke ting de mener, Henrik kan tage med sig, når han flytter.

En følelse af afmagt og totalt svigt skyller ind over ham. Jettes frygt for konfrontation har aldrig været tydeligere. Broderen er kommet for at meddele Henrik, at han skal være ude af lejligheden i løbet af 14 dage. Henrik ved, at det ikke holder, og konfronterer Jettes bror. Han trækker blot på skuldrene og kvitterer med et ”O.k., så ses vi i retten”, inden han går. Kort tid efter kommer brevet fra fogedretten med besked om, at han skal møde op den 4. juli 2007. Kampen om retten til hans egen lejlighed er startet. Henrik må kæmpe med næb og kløer.

Brikkerne begynder at falde på plads. Broderens pludselige visit sidste år skulle sikkert ligne et venligt familiebesøg, og de havde også en hyggelig aften sammen. Men i virkeligheden var Jettes bror måske bare på arbejde for at studere lejligheden allerede der? Det får Henrik aldrig bekræftet. Han undrer sig heller ikke længere over, hvorfor Jette omtalte deres lejlighed som ’sin’. Det giver også perfekt mening, at Jettes far kun ville låne dem penge,

hvis lejligheden kom til at stå i hendes navn. Det viser sig også, at alkoholikeren i opgangen sidder i andelsforeningens bestyrelse. Det er næppe hans drikkeri, Jette har talt med ham om, når de sad oppe hos ham og snakkede i timevis. Den 4. juli indgår advokaterne et forlig. Henrik får 325.000 kroner og en skrivelse om, at han skal være fraflyttet lejligheden senest den 1. september.

HENRIK HAR IKKE travlt med at flytte. Den fornøjelse vil han ikke give Jette. Hun har i forvejen fået alt, som hun vil have det. Følelsen af bitterhed over sin blinde kærlighed er umulig at ryste af sig. Løgnene, drikkeriet, hendes dobbeltliv. Hvorfor så han det ikke noget før? Hvordan kunne hun gøre det? Et spind af spørgsmål og tråde vokser, men han aner ikke, hvordan han stopper det.

En af Henriks bekendte har tilbudt ham et værelse i hans lejlighed på Frederiksberg, men han magter ikke tanken om at pakke sit liv sammen i kasser. Trætheden æder sig ind på ham og bliver stærkere, som dagene går. Han er begyndt at skrumpede ind. I løbet af de næste måneder taber han sig 12 kg. Det hjælper heller ikke, at Jette pludselig er hjemme hele tiden. Henrik kan tydeligt mærke hendes frustration over, at han ikke er flyttet endnu. ”Hvorfor er du ikke begyndt at pakke?” spørger hun i døren ind til soveværelset, der er blevet Henriks værelse den seneste tid. ”Jeg skal ikke

være ude før om to uger, og det tager mig kun et par dage at pakke.” Det er ikke det svar, hun vil høre, og i arrigskab begynder hun at rive Henriks billeder ned fra væggene. Han er mål-løs, men orker ikke mere.

HENRIKS FLYTTEKASSER FYLDER det meste af hans værelse og den lange gang i lejligheden. Han har trukket den så længe, han kunne, men nu er det slut. ”Henrik, jeg er så glad for, at du endelig er kommet til fornuft. At du har accepteret, at du skal flytte.” Jette taler med sin sagsbehandlerstemme, som hun bruger på jobbet. Pædagogisk og nedladende på samme tid.

Henrik har ladet de fleste af sine møbler stå i lejligheden. De ting, han ikke får plads til på værelset, opmagasinerer han. Aksel er på vej i skole, da han kommer ud i gangen for at sige farvel. Magnus og Rikke er allerede taget af sted, men Aksel er som sædvanlig sent på den. ”Jeg ringer til dig,” siger Henrik kort. Der er ingen grund til at trække tiden ud. Så ender det bare i tårer. ”O.k.,” siger Aksel stille og tager i skole.

DER ER KØLIGT i den lille stuelejlighed på Frederiksberg. De høje bygninger udenfor blokerer for lyset, så der er mørkt denne vintermorgen. På tv oplyser meteorologerne, at der ikke er faldet nok sne til, at det er isvinter. Men der er lige så mørkt og koldt udenfor, som der er inde i Henrik, da han vågner. Værelset føles som et mørkekammer. Smerten i knæet har vækket ham igen. Det er tirsdag 6. januar 2009. I dag fylder Henrik 50 år. Det er den værste dag i hans liv.

Det er næsten halvandet år siden, han blev tvunget ud af sit eget hjem. Tiden er blevet hans nye værste fjende, og det føles, som om han har boet en evighed på det lejede værelse på Frederiksberg. Siden han sagde farvel til Jette og børnene, er alt ramlet sammen. Han er lige blevet fyret fra sit job som it-mand. Der gik ikke lang tid, før chefen så, at han ikke hang sammen. Nu er han kommet på sygedagpenge. Mindst pga. slidgigten i knæet, der snart skal opereres. Mest pga. den turbulente psykiske tilstand, han befinder sig i. Pengene fra lejligheden er stort set væk, og han har ikke længere råd til at bo på Frederiksberg. Skyldfølelsen over hans økonomiske situation er svær at klare. Efter bruddet rejste han til Indien. Aksel var ikke glad for, at han tog af sted, men det var umuligt at blive hjemme. Han skulle bare væk fra det hele. Da han kom hjem, gik der ikke længe, før resten af pengene var brugt. På hvad husker han kun i brudstykker.

Han ser Aksel hver anden weekend, og deres forhold er ved at glide ham af hænde. Aksel er blevet 15 år. Henrik ved, at han har det svært hos Jette, der er flyttet sammen med den anden mand. Selv om han savner sin søn, har han svært ved at rumme Aksel. Lige så svært har Henriks venner det med at rumme ham. De

NÅR MÆND RAMMER BUNDEN

Når parforholdet braser sammen, står manden oftest alene tilbage med sine problemer. Hvor kvinder er notorisk bedre til at komme videre og bearbejde krisen via et bredt netværk af familie, venner og kolleger, er det en barriere for mange kriseramte mænd at bede om hjælp. På Mandecentret på Christianshavn rådgives i øjeblikket ca. 2.000 mænd, der har overvundet sig selv og søgt hjælp. I 2011 havde Mandecentret 120 % belægning i flere perioder.

Der findes i alt 12 krisecentre for mænd på landsplan. Der er bomulighed på to af krisecentrene, København og Aarhus, når manden pludselig står med et sæt nøgler til et hus i ruiner.

Kvinder i krise har flere steder at henvende sig for at få hjælp. Der findes 41 krisecentre for kvinder på landsplan. 29 af dem har døgnåbent.

Hvert år skilles ca. 15.000 gifte par, og det skønnes, at et tilsvarende antal går fra hinanden. Hos mænd findes den optimistiske forestilling om, at problemer går over af sig selv. Når dette ikke sker, kan der opstå en spontan trang til at handle sig ud af følelsesmæssige problemer. Reaktionen som benægtelse og bagatellisering er typiske hos mænd, der gennemlever en krise. Andre bedøver sig med alkohol.

Dobbelt så mange mænd som kvinder har en ubehandlet depression. I sidste instans kan et samlivsbrud lede til irrationelle og selvdestruktive handlinger. Der er dobbelt så mange mænd som kvinder, der begår selvmord.

MAJ 2009 får Henrik tilbudt et værelse på Mandecentret, hvor han nu er flyttet ind. Der er 10 værelser, hvor mænd bor, mens de får hjælp og rådgivning til at komme videre. Mandecentrets beskedne husleje på 2.800 kr. om måneden har givet Henrik lidt mere luft i økonomien. Med Marks hjælp tager han et skridt ad gangen. "Du bliver nødt til at skabe dig et overblik og finde ud af, hvad der er vigtigt for dig," bliver Mark ved med at sige til Henrik, når de taler sammen. Problemet er, at Henrik ikke har ét problem.

Han har mange og store problemer. Økonomien er bedre, men stadig stram. Henrik er opsat på at finde en lejlighed, så han og Aksel kan bo sammen. Kommunen er sat ind i sagen og hjælper med at finde Henrik en lejlighed, som han har råd til at bo i. Indtil da er jazzpladerne sat på plads i værelset på Mandecentret. I vindueskammen står billederne af Aksel. Sammen med samlingerne af amerikanske digtere holder de Henrik med selskab. Han læser Hart Cranes 'At Melville's Tomb' igen og igen.

DET GØR ONDT, hver gang Aksel ringer og fortæller, at mor stadig er mærkelig, og stille spørger sin far, hvornår han finder et sted at bo. Henrik kan ikke give et svar. Han ved det ikke. I realiteten har han heller ikke nogen bolig, for værelset på Mandecentret er kun en midlertidig løsning. Det dårlige knæ gør det svært at finde motivationen til at lede efter et nyt arbejde, og Henrik bekymrer sig også over, at han ikke har nogen uddannelse i en alder af 50. Måske han får svært ved at finde et nyt job som autodidakt inden for it? Kan han overhovedet magte at arbejde fuldtid? Spørgsmålene bliver ved med at hobe sig op. Til sidst er der så mange, at han må opgive dem. I virkeligheden vil han også helst bare skrive på sine digte, hvis han ellers havde energien til det.

DER ER FLYTTET andre ind på Mandecentret. Mange står i samme situation som ham selv. De går forvildede rundt. Det hjælper at tale med dem, men Henrik mærker hurtigt, at han ikke skal bruge for mange kræfter på at forholde sig til andre end sig selv. Hver dag tager han ned på sin stamcafé, hvor han er kommet, siden den åbnede i 1992. Her finder han ro, og han kender de fleste, der kommer der. Det er stille og roligt lykkedes ham at genopbygge sit netværk. Nu kan han og vennen Lars smågrine af hele den tsunami af ulykker, der skyllede ind over Henrik. Men snakken om

Jette bliver altid efterfulgt af alvorlige miner, inden en af dem skynder sig at skifte emne. Det er stadig for tæt på.

Henrik har fundet en rutine, og hverdagen er begyndt at hænge nogenlunde sammen, siden han flyttede ind på Mandecentret. Da han gik til sin læge i vinter, var der ingen tvivl. Det var en svær depression. Han fik udskrevet en recept med det samme. Men Henrik tog aldrig på apoteket. Han kan ikke forene sig med tanken om, at kroppen er styret af antidepressiver. Han har mistet nok kontrol allerede, og som en stolt mand har han svært ved at acceptere, at han ikke kan komme igennem det alene. Rigtige mænd klarer deres problemer selv.

Han taler stadig med Mark, der har taget kurser i kognitiv terapi. Selv om han ikke er decideret psykolog, men uddannet socialrådgiver, er han god at tale med. Han bruger meget tid på at sætte Henrik ind i de faser, han har været igennem. Den første var chokfasen, hvor Henrik fandt profilen på dating.dk. Så kom reaktionsfasen, hvor han legede detektiv og så Jette sammen med den anden mand. Lige nu befinder han sig, ifølge Mark, i reparationsfasen. Han er blevet klogere på sig selv og er ved at finde fodfæste igen. Det lyder alt sammen meget lovende, men Henrik føler stadig, at han vakler af sted, og har svært ved at se, hvordan eller hvornår han når den sidste fase – ny start-fasen. Det må være der, hans mareridt ender.

DET ER BLEVET efterår. Henrik har boet på centret i fire måneder. Han er i gang med at lave aftensmad, da hans mobiltelefon ringer. Det er sikkert Aksel, der vil sige hej og høre, om han ikke snart finder en lejlighed, så de kan bo sammen. Han trives ikke godt derhjemme. Da Jettes nye mand flyttede ind, havde Aksel pludselig en ny stedfar og to nye stedsøskende at

forholde sig til. "Far, kan jeg ikke komme ud og bo hos dig på centret?" Aksel plager som sædvanlig, men han har aldrig foreslået at komme ud og bo hos sin far. Henrik ville ikke presse ham. Hans store dreng skal selv bestemme. "Mor er mærkelig igen, og hendes kæreste er flyttet ud, fordi hun hele tiden var fuld," forklarer Aksel. Tre måneder efter flytter Aksel ind på Mandecentret, hvor han får sit eget værelse. Det gør Henriks liv mere lyst, men han føler sig samtidig også splittet. De dage, hvor alt er dunkelt, er det ekstra stressende også at skulle

bekymre sig om Aksel, der er blevet teenager.

NOVEMBER 2009 BLIVER et vendepunkt i Henriks liv. To år efter at hans verden ramlede sammen, har han fået gode nyheder. Aksel er i skole, så han må vente med at fortælle ham det, til han har fri og kommer tilbage på centret. Henrik har lyst til at tage hen og hente ham, men skolen er vigtig. Fagligt er Aksel kommet for langt bagud i forhold til sine klassekammerater. Han må gå en klasse om. For første gang i lang tid er Henrik fortrøstningsfuld. Aksel skal nok klare skolen. Nu bliver det nemmere at give ham ro og faste rammer. I samarbejde med Københavns Kommune har Mandecentret fundet en lejlighed til Henrik, hvor han kan bo med Aksel. 76 m², tre værelser og en husleje, der er til at betale.

Et par dage inden de skal flytte, kan Henrik mærke den velkendte uro brede sig i kroppen. I otte måneder har Mandecentret været hans base af trygge omgivelser. Efter det granatchok, der ramte ham den vinteraften ude ved lejligheden i Emdrup, er han nervøs for at flytte ud i virkeligheden. De seneste to år har han vaklet paralyseret rundt uden følelsen af hverken tilhørsforhold eller identitet. Nu er han enlig far, men han er far. Den næste måneds tid går med at forberede sig på flytningen. De glæder sig. Det er slut med midlertidige løsninger.

Nu kan de begge starte forfra, sammen. Da flyttebilen svinger ind på vejen, hvor den nye lejlighed ligger, kan Henrik ikke lade være med at grine. Det må være skæbnens ironi, at deres nye hjem ligger her i Emdrup, kun 500 meter fra kampestenen.

Artiklen er skrevet på baggrund af flere interview med Henrik. Pga. emnets følsomme karakter og af hensyn til privatlivets fred har det ikke været muligt at interviewe Jette. Med undtagelse af de ansatte på Mandecentret er alle navne i artiklen ændret af hensyn til de involverede. n